

2016. december 17. szombat

Ter 49,2.8-10; Zs 71; Mt 1,1-17

Kedves Testvérem!

Ebből az evangéliumi szakaszból kihozni valami adventi mondanivalót, alighanem egy retorikai akrobatikus mutatvány (legalább is nekem). A lényegét bizonyára mindenki kihallotta a nemzetségtáblából: Jézus Izrael népéhez, Dávid nemzetségéhez tartozik, és Ő a próféták által „beharangozott”, Isten által megígért Messiás. De melyik? Papi? Próféta? Királyi? Hát persze, hogy királyi! Akár Mátét, akár Lukácsot olvassuk, ez jön ki végeredménynek (Lukácsnál inkább próféta Messiásról van szó). Mivel evangéliumot olvasunk, elvonatkoztatathatunk attól, hogy a történelmi hitelességét feszegezzük. Helyette talán azt a megállapítást tehetnénk, hogy mint annak idején a zsidóknak szüksége volt a Messiásra, úgy valamennyiünk életében szükség van „Messiásra”. A zsidó nép mást várt, nem ismerte fel Jézusban az Isten fölkentjét (az Isten emberét, az emberfiát). Nekünk tanulnunk kell az értetlenségükből: meg kell ismernünk az igazi Messiást és az őt követő-képviselő „emberfiakat”. Szembesülnünk illik azzal, hogy Jézus programjának elfogadása az élet, az életünk gyökeres megváltoztatását jelenti. Kutatnunk-keresnünk kell az Isten Országa igazságait, a felismeréseinket gyakorlattá kell tennünk, és hallgatnunk kell az építő, jó testvéri szóra. Az adventi időszak kínálja magát, hogy adaptáljuk, aktualizáljuk az evangéliumot. Korunk rázós problémáira ki tudunk-e bogarászni belőle jó válaszokat? Talán megkísérlek a magam számára szempontokat fogalmazni: fáradozni a megértésen, körül nézni a házam táján, a hazám táján és néven nevezni azokat a testvéreimet, akikkel meg tudnám osztani az elképzeléseimet, aztán kezdődhet a projekt.

Merítsünk erőt az adventi készülődésből, használjuk rendeltetészerűen az életünket és bízzunk a szerető Atyánk mosolyában.!

Miklovicz Laci, *Nőtincs*